

at han i flere Punkter havde Ret. Jeg mener ogsaa, at det ikke er ganske heldigt, at der staaer som Betingelse, at disse Lovudkast inden Begyndelsen af Finantsaaret 1862—63 erholde Lovskraft. Det har i nærværende Tilfælde ikke nogen praktisk Betydning, da der er saalænge til den første April, at det med Sikkerhed kan ventes, at Spørgsmaalet, om disse Lovudkast faae Lovskraft, vil være afgjort forinden. Men det kunde tænkes, at Rigsdagen var saa seent sammen, at det ikke var sikkert, og derfor troer jeg, at Bestemmelsen herefter bør redigeres noget anderledes. Forsaavidt den erode sidste Taler (Bjerring) har gjort opmærksom paa flere Ukorrektheder i Paragraphen, skjønner jeg ikke rettere, end at han har haft Ret i disse Bemærkninger, og Landstinget vil vistnok være ham taknemmeligt, hvis han til tredje Behandling vil stille de bebudede Endringsforslag. Forsaavidt angaar det, der er bemærket, om at den sidste Deel af § 16 skulde være overflødig, idet den indeholdt en dobbelt Bevilling, kan jeg ikke være ganske enig med den erode Taler heri. Den første Deel af § 16 er en almindelig Bemyndigelse for Regjeringen til at afholde Udgifter i Overeensstemmelse med disse Love. Den sidste Deel af § 16 indeholder derimod nogle Bestemmelser, der have Hensyn til de Beløb, hvorved disse Love maae gennemføres. Der kan nemlig meget vel ved en Lovs Udførelse vise sig tvivlsomme Punkter, der allerede i det første Aar kunne faae Betydning, og det har allerede ofte hændet sig, at Regjeringen er af en Anskuelse og Repræsentationen af en anden, angaaende hvorvidt visse Beløb lovmæssigt kunne udredes i Henhold til en bestemt Lov. Det kan derfor hænde, at en Lov kan være tilstede og man desuagtet kan være i Tvivl om den Totalsum, der i Henhold til den skal udredes. Der er derfor ikke i § 16 bevilget 2 Gange det Samme. I første Deel er det sagt, at Udgifterne kunne afholdes med ubestemte Beløb, og i den anden, at disse skulde bevilges ved Tillægsbevillingslov. Jeg maa tilstaae, at jeg skjønner ikke rettere, end at naar vi have det finantsielle System, som Grundloven har etableret, og ville holde fast derpaa, hvilket vi jo alle ere enige i, da er det aldeles

nødvendigt, at der kommer Tillægsbevillingslove til for disse Udgifter for 1862—63. Nødvendigheden derfor ligger allerede i, at vi have et Statsregnskab for 1862—63, og ethvert Statsregnskab, der skal aflægges, bør altid aflægges i Henhold til en Finantslov. Jeg kan ikke hensigtsmæssigt i Statens Regnskab tage Hensyn til andre Love end Finantslove, naar man benytter vort System, der udtrykkelig siger, at ingen Udgift maa afholdes, der ikke findes i Finantsloven. Naar jeg altsaa havde § 16 uden Slutningsætningen, havde jeg kun faaet sagt, at der i Henhold til visse Love maatte udredes visse ubestemte Beløb til visse Statsformaal, men jeg havde ikke nøiagtigt bestemt, hvilke disse Beløb vare, og hvorledes de kunne fordeles. Dertil behøves en Tillægsbevillingslov og det er denne Tillægsbevillingslov for 1862—63, der vil give mig et nøiagtigt Holdepunkt for mit Statsregnskab, der vil gjøre det muligt for mig, at jeg, naar jeg i 1863 aflægger Statsregnskabet, kan conferere hver enkelt Post deri med Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven og derved faaer det Hele et Sammenhold, som det ellers vilde savne. Jeg siger altsaa, at skulde vi holde paa det System, som jeg antager vi bør, som Grundloven har fastsat med Hensyn til Finantslovens Betydning og Værdighed, og skulde vi have et Statsregnskab, der støtter og knytter sig til Finantsloven, da seer jeg ikke, at vi kunne undlade at give en Tillægsbevillingslov.

Carlson: Jeg kan heller ikke see, at der i Affattelsen skulde ligge nogen dobbelt Bevilling. Jeg har i den Henseende opfattet det, saaledes som den høitærede Minister nys sagde. Der staaer nemlig i den første Deel af § 16: „Dersom følgende Lovudkast, . . . inden Begyndelsen af Finantsaaret 1862—63 erholde Lovskraft, bevilges de deraf følgende Udgifter for det nævnte Finantsaar under følgende Contii.“ Saaledes som jeg opfatter det, troer jeg ikke, at man saa let vilde have misforstaaet det, dersom der i denne Deel af Paragraphen havde staaet „opføres“ istedetfor „bevilges“. Jeg troer, at det derved vilde være blevet tilstækkeligt tydeligt, at man først kun overhovedet billiger, at de fornødne Afgifter af-